



കരുണ

കുമാരനാശാൻ



**കുരുണ**

ഖണ്ഡകാവ്യം

**കുമാരനാശാൻ**



താളിലക്കം

2020

പേര്: കരുണ

ഭാഷ: മലയാളം

വിഭാഗം: ഖണ്ഡകാവ്യം

രചന: കുമാരനാശാൻ

പ്രസാധകർ: താളിളക്കം

ഡിസംബർ 2020

Layout Design: പ്രവീൺ വർമ്മ

Copyleft:

ലാടെക്കിൽ നിർമ്മിച്ചതാണിത്.  
ഓൺലൈൻ വായനയ്ക്ക് വേണ്ടി.  
ഉബുണ്ടു ഓപ്പറേറ്റിങ്ങ് സിസ്റ്റത്തിലൂടെ.  
കടപ്പാട്: വിക്സിപ്പീഡിയ.

**കുരുണ  
കുമാരനാശാൻ  
ഒന്ന്**

അനുപമകൃപാനിധി, യഖിലബാസവൻ ശാക്യ-  
ജിനദേവൻ, ധർമ്മരശ്മി ചൊരിയും നാളിൽ  
ഉത്തരമഥുരാപുരിക്കുത്തരോപാന്തത്തിലുള്ള  
വിസ്തൃതരാജവീഥിതൻ കിഴക്കരികിൽ  
കാളിമകാളം നദസ്സെയുമവെയ്ക്കും വെൺമനോജ്ഞ-  
മാളികയൊന്നിന്റെ തെക്കേ മലർമുറ്റത്തിൽ  
വ്യാജീമുഖം വച്ചു തീർത്ത വളഞ്ഞ വാതിലാർന്നക-  
ത്താളിരുന്നാൽ കാണം ചെറുമതിലിനുള്ളിൽ  
ചിന്നിയ പൂങ്കലകളാം പട്ടുതൊങ്ങൽ ചുഴുമൊരു  
പൊന്നശോകം വിടർത്തിയ കുടതൻ കിഴിൽ  
മന്യുണശിലാസനത്തിൻ ചെരിഞ്ഞ പാർശ്വത്തിൽ പുഷ്പ-  
വിസ്മരസുരഭിയാമൃപധാനത്തിൽ  
മെല്ലെയൊട്ടു ചാഞ്ഞും വക്കിൽ കസവുമിന്നും പൂവാട  
തെല്ലുകോപരിയൊരു വശത്താക്കിയും  
കല്ലൊളിവിഴുന്ന കർണ്ണപുരമാർന്നും, വിടരാത്ത  
മുല്ലമാല ചിന്നം കൂന്തൽക്കരിവാർമുകിൽ  
ഒട്ടു കാണമാറുമതിന്നടിയിൽ നന്മുഗമദ-  
പ്പൊട്ടിയന്ന മുഖചന്ദ്രൻ സ്പുരീക്കുമാറും  
ലോലമോഹനമാസ്തകപ്പങ്കജത്തെ വെല്ലും വലം-  
കാലിടത്തു തുടക്കാമ്പിൽ കയറ്റിവച്ചും  
രാമച്ചവിശദി പന്നിനീരിൽ മുക്കിത്തോഴിയെക്കൊ-  
ണ്ടോമൽകൈവള കിലുങ്ങെയൊട്ടു വീശിച്ചും  
കണ്ടുബാണൻതന്റെ പട്ടംകെട്ടിയ രാജ്ഞിപോലൊരു  
മണ്ണുളാംഗിയിരിക്കുന്നു മതിമോഹിനി.  
പടിഞ്ഞാറു ചാഞ്ഞു സൂര്യൻ പരിരമ്യമായ് മഞ്ഞയും  
കടുംചുവപ്പും കലർന്നു തരക്കളുടെ  
രാജൽകരകേസരങ്ങൾ വീശിടുന്നു ദൂരത്തൊരു  
“രാജമല്ലി”മരം പൂത്തു വിലസുംപോലെ.  
കൊണ്ടൽ വേണീമണിയവൾ കത്രുകമാർന്നൊരു മലർ-  
ച്ചെണ്ടൊരു കരവല്ലിയാൽ ചുഴറ്റിടുന്നു.

ഇളംതെന്നൽ തട്ടി മെല്ലെയിളകിച്ചെറ്റുതരംഗ-  
 ചുളിച്ചേരും മൃദുചേലച്ചോലയിൽനിന്നും  
 വെളിയിൽ വരുമച്ചാരവാമേതരപദാബ്ജം പൊൻ-  
 തള കിലുങ്ങുമാറവൾ ചലിപ്പിക്കുന്നു.  
 മറയും മലർവല്ലിയിൽ കണ്ണിതമാർന്നിടയ്ക്കിടെ  
 മറിമാന്വിഴി നോക്കുന്നു വെളിക്കൈനല്ല  
 ഇടതൂർന്നിമകറത്തുമിനുത്തളളിൽ മദജലം  
 പൊടിയും മോഹനനേത്രം; പ്രകൃതിലോലം  
 പിടഞ്ഞു മണ്ടിനിൽക്കുന്നു പിടിച്ചു തൂനീർ തിളങ്ങും  
 സ്റ്റികകുക്കുപ്പിയിലിട്ട പരൽമീൻപോലെ.  
 തുടുതുടെ സ്നോരിച്ചെഴുമധരപല്ലവങ്ങൾ തൻ  
 നടവോളമെത്തും ഞാത്തിൻ ധവളരത്നം  
 വിളങ്ങുന്നു മാണിക്യമായവൾ ശ്യാസിക്കും രാഗംതാൻ  
 വെളിയിലങ്ങനെ ഘനീഭവിക്കുംപോലെ.  
 നിതംബഗുരുതയാൽത്താൻ നിലംവിടാൻ കഴിയാതി-  
 സ്ഥിതിയിൽത്തങ്ങുമിക്ഷോണീരംഭോതനത്രേ.  
 'വാസവദത്താ'ഖ്യായ വാരസുന്ദരി-മഥുരാ-  
 വാസികളിലറിയാതില്ലിവളെയൊരും.  
 വെളിയിലെത്തിനോ പോയി മടങ്ങിവരും വേറൊരു  
 നളിനാക്ഷി നടന്നിതാ നടയിലായി.  
 കനിഞ്ഞൊരു പുഞ്ചിരിപൂണ്ടുവളയക്കാമിനി കാർ-  
 കനചില്ലിക്കൊടികൊട്ടി വിളിച്ചിടുന്നു.  
 "ഫലിച്ചിതോ സഖി, നിന്റെ പ്രയത്നവല്ലരി, രസം  
 കലർന്നിതോ ഫലം, ചൊൽക കനിയായിതോ?  
 എനിക്കു സന്ദേഹമില്ലയിക്കുറി, യോർക്കിലപ്പുമാൻ  
 മനുഷ്യനാണല്ലോ! നീയും ചതുരയല്ലോ."  
 ത്വരയാർന്നിങ്ങനെയവൾ തുടർന്നു ചോദിച്ചാളുട-  
 നരികത്തണഞ്ഞു തോഴി തൊഴുകൈയോടെ  
 "സമയമായില്ലെ'ന്നതനിപ്പൊഴും സ്വാമിനി,യവൻ  
 വിമനസ്സായുരയ്ക്കുന്നു, വിഷമ"മെന്നാൾ.  
 കണ്ണിതയായിതു കേട്ടു പുരികം കോട്ടിയും കളി-  
 ചെണ്ടു ചെറു ചൊടിച്ചുടൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞും  
 മട്ടൊഴുകും വാണിയവൾ ചൊല്ലിനാൾ മനമുഴനി-

യൊട്ടു തോഴിയോടായൊട്ടു സ്വഗതമായും;  
 “ ‘സമയമായില്ല’പോലും ‘സമയമായില്ല’പോലും  
 ക്ഷമയെന്റെ ഹൃദയത്തിലൊഴിഞ്ഞു തോഴി.  
 കാടുചൊല്ലുന്നതാമെന്നെക്കബളിപ്പിക്കുവാൻ കൈയി-  
 ലോടുമേന്തി നടക്കുമീയുല്ലലബാണൻ.  
 പണമില്ലാഞ്ഞുതാൻ വരാൻ മടിക്കയാവാമസ്സാധു  
 ഗണികയായ് ഞനെയെന്നെഗൃണിക്കയാവാം.  
 ഗുണബുദ്ധിയാൽ ഞാൻ തോഴി, കൊതിപ്പതക്കോമളന്റെ  
 പ്രണയം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ നീ?  
 വശംവദസുഖ ഞാനീ വശാക്കേടെനിക്കു വരാൻ  
 വശമില്ലെന്നാലും വന്തയുക്തമല്ല.  
 വിശപ്പിന്നു വിഭവങ്ങൾ വെറുപ്പോളമശിച്ചാലും  
 വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ കാൺകിൽ കൊതിയാമാർക്കും.  
 അനുരക്തരഹോ! ധനപതികൾ നിത്യമെൻകാലിൽ  
 കനകാഭിഷേകംചെയ്തു തൊഴുതാൽ പ്പോലും  
 കനിഞ്ഞൊരു കടാക്ഷിപ്പാൻ മടിക്കും കണ്ണുകൾ കൊച്ചു-  
 മുനിയെക്കാണുവാൻ മുട്ടിയുഴുന്നല്ലോ.  
 കമനീയകായകാന്തി കലരും ജനമിങ്ങനെ  
 കമനീവിമുഖമായാൽ കുറിയല്ലേ?  
 ഭാസുരനക്ഷത്രംപോലെ ഭംഗിയിൽ വിടർന്നിടുന്ന  
 കേസരമുകുളമുണ്ടോ ഗന്ധമേലാതെ.  
 അഥവാ കഷ്ടമീ യുവാവശ്രമണഹതകന്റെ  
 കഥയില്ലായ്കൾ കേട്ടു കഴങ്ങുന്നുണ്ടാം.  
 അവസരം നോക്കുന്നുണ്ടാം; യമരാജ്യത്തിലാ ശാക്യ-  
 സ്ഥവീരന്നു പോയൊതുങ്ങാൻ സ്ഥലമില്ലല്ലി!  
 അന്നയം ചൊൽവാൻ ചെവിതരുന്നുണ്ടോ? സഖീ,യവ-  
 നന്നരാഗാങ്കുരം വാക്കിൽ സ്സുരിക്കുന്നുണ്ടോ?  
 വിവിക്തദേശത്തിൽ തന്നെ വചിച്ചിതോ, ദൃത്യം, മെന്റെ  
 വിവക്ഷിതമറിഞ്ഞെല്ലാം പറഞ്ഞിതോ നീ?  
 യതിമര്യദയിൽത്തന്നെയവനോർക്കിൽ ക്ഷണിക്കുമെൻ  
 സദനത്തിൽ വന്നു ഭിക്ഷ ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ!  
 അതു ചെയ്യുമായിരുന്നാലത്രമാത്രമായ് മിഴിക്കാ  
 മധുരാകൃതിയെ നോക്കി ലയിക്കാമല്ലോ!

അർത്ഥഭാഷ്യങ്ങൾതൻ കനംകുറഞ്ഞുപോകുന്നു, തോഴി-  
 യിത്തനകാന്തിതൻ വിലയിടിഞ്ഞിടുന്നു  
 വ്യർത്ഥമായ്ക്കോന്നു കഷ്ടമവൻ കാണാതെനിക്കുള്ള  
 നൃത്തഗീതാദികളിലെ നൈപുണീപോലും.”  
 കലനയവിരുദ്ധമായ് കൊഴുക്കുമെപ്രണയത്തിൽ  
 നില നായികയിൽ കണ്ടു ഹസിച്ച് ഭൂതി.  
 ചലദലകാഞ്ചലയായ് 'ചാപലമീതരുതെ'ന്നു  
 തല വിലങ്ങനെയാട്ടിത്തിരസ്കരിച്ചു.  
 അപഥത്തിൽ നായികയെ നയിക്കും കട്ടീനീ, മതി-  
 യുപദേശസംരംഭം നീയുരിയാടേണ്ട  
 മടയരില്ല ലോകത്തിൽ മുറയുരയ്ക്കാത്തതായി  
 പടുപാട്ടൊന്നു പാടാത്ത കഴുതയില്ല.  
 വിളയും സുഖദുഃഖങ്ങൾ വിതയ്ക്കും നന്മതിന്മതൻ  
 ഫലമായിട്ടെന്ന ബോധം പൊരുളാണെങ്കിൽ  
 കൊലയും കൊള്ളയും കൂടിക്കലപരമ്പരയായാൽ  
 നലമെന്നു ചൊല്ലും നീതി നുണയാൻ നൃണം.  
 ധനദുർദ്ദേവതയ്ക്കെന്നും രൂപവിട്ടഹോ! മോഹത്താൽ  
 തനതംഗം ഹോമിക്കമിത്തയുലാൾക്കുള്ളിൽ  
 അനവദ്യസുഖദമാമനരാഗാങ്കുരം വരാ  
 തനിയേ പിന്നതു വന്നാൽ വരമല്ലല്ലീ?  
 കതിരവനടെ ചെറുകിരണവും ക്യാമ്യമല്ലീ-  
 യതിമാത്രമിരുൾതങ്ങുമസകൂപത്തിൽ?  
 ഉടനേ ചക്രങ്ങൾ നിലത്തുരുളുമൊച്ചകൾ കൂട്ടി-  
 പ്പൊടിപൊങ്ങിച്ചു വീഥിയിൽ വടക്കുന്നിന്നും  
 ആനതാഗ്രമായ കൊമ്പിൽ പൂവണിഞ്ഞും തിരയിന്മേൽ  
 ഫേനപിണ്ഡംപോലെ പൊങ്ങും പോഞ്ഞു തുള്ളിച്ചും  
 കിലുകിലെക്കിലുങ്ങുന്ന മണിമാലയാർന്ന കണ്ണും  
 കുലുക്കിയും കുതിച്ചാഞ്ഞു താടയാട്ടിയും  
 കാള രണ്ടു വലിച്ചൊരു കാഞ്ചനക്കളിത്തേരോടി  
 മാളികതൻ മുഖിലിതാ വന്നണയുന്നു.  
 വാതുക്കലായുട,നഗ്രം വളഞ്ഞു കിന്നരി വച്ചു  
 പാദുകകൾ പൂണ്ടും, പട്ടുതലപ്പാവർന്നും  
 കാതിൽ വജ്രകണ്ഡലങ്ങൾ മിനുക്കിയണിഞ്ഞും, കൈകൾ

മോതിരങ്ങൾതൻ കാന്തിയിൽ തഴുകിക്കൊണ്ടും  
 തങ്കന്തുൽക്കടുക്കിയന്നു തനിമഞ്ഞനിറമാർന്നോ-  
 രങ്കിയാൽ തടിച്ചിരുണ്ട തടി മറച്ചും  
 കരയാർന്ന ചെങ്കുഴശേയം തൈറിഞ്ഞു കുത്തിയുടുത്തു  
 പുറങ്കാൽവരെ പൂങ്കുച്ചും ഞാത്തിപ്പാറിപ്പും  
 പൊന്നരഞ്ഞാൺതൂടൽ പുറത്തടിച്ചിമിരുപാടും  
 മിന്നുമുത്തരീയം നീട്ടി മോടിയിലിട്ടും  
 മണിത്തേരിതിൽനിന്നതിസുഭഗമ്മന്യനാമൊരു  
 വണീശ്വരൻ വൈദേശികനിറങ്ങിനിന്നു.  
 അതു കണ്ടുടനേ ദൃതിയത്തരണീമണിയെ സ-  
 സ്തീതം നോക്കിക്കടക്കണ്ണാലാജ്ഞയും വാങ്ങി  
 പതിവുപോലുപചാരപരയായ് പോയകത്തേയ്ക്കാ-  
 യതിഥിയെയെതിരേറ്റു സൽക്കരിക്കുവാൻ.  
 ആസനംവിട്ടുടൻ മെല്ലെയെഴുന്നേറ്റു വഴിയേതാൻ  
 വാസവദത്തയും മണിയറയിലേക്കായ്  
 പരിച്ഛദമൊക്കെയേന്തിപ്പറകേ നടന്നുചെല്ലും  
 പരിചാരികയാകുമന്നിഴലുമായി  
 കരപറ്റിനിന്നു വീണ്ടും കണങ്ങിത്തൻ കുളത്തിലേ-  
 കരയന്നപ്പിടപോലെ നടന്നുപോയി.



രണ്ട്

കാലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു, കഥകൾ നിറഞ്ഞ മാസം  
നാലു പോയി നടുസ്പിൽ കാറൊഴിയാറായി  
പാലപ്പുത്തു, പരിമളം ചുമന്ന ശുദ്ധമാം പുലർ-  
കാലവായു കളിർത്തെങ്ങും ചരിക്കുകയായി.  
അഴകോടനഗരത്തിൽ തെക്കുകിഴക്കതുവഴി-  
യൊഴുകും യമുനതന്റെ പുളിനം കാണൂ.  
ഇളമഞ്ഞവെയിൽ തട്ടി നിറംമാറി നീലവിണ്ണിൽ  
വിളങ്ങുന്ന വെൺമുകിലിൻ നിരകണക്കേ  
ജനരഹിതമാം മേലേക്കരയിലങ്ങങ്ങു കരം-  
പനയും പാരയും പുറ്റും പാഴ്ച്ചെടികളും  
വെളിയിടങ്ങളും വായ്ക്കും സ്ഥലം കാണാം ശൂന്യതയ്ക്കു  
കളിപ്പാനൊരുക്കിയിട്ടു കളംകണക്കേ.  
നെടിയ ശാഖകൾ വിണ്ണിൽ നിവർന്നു മുട്ടിയിലയും  
വിടപങ്ങളും ചുരുങ്ങി വിക്രമമായി  
നടുവിലങ്ങു നിൽക്കുന്നു വലിയൊരശ്വത്ഥം, മുത്തു  
തടികൾ തേഞ്ഞും തൊലികൾ പൊതിഞ്ഞു വീർത്തും.  
ചടുലദലങ്ങളിലും ശ്രംഗഭാഗത്തിലും വെയിൽ  
തടവിച്ചുവന്നു കാറ്റിലിളകി മെല്ലെ  
തടിയനരയാലതു തലയിൽത്തീകാളും നെടും-  
ചുടലബ്ബുതംകണക്കേ ചലിച്ചു നീലൂ.  
അടിയിലതിൻ ചുവട്ടിലധികം പഴക്കമായ്ക്ക്-  
ല്ലടഞ്ഞും പൊളിഞ്ഞുമുണ്ടൊരാൽത്തറ ചുറ്റും.  
ഇടുങ്ങിയ മാളങ്ങളിലിഴഞ്ഞേറ്റം പാമ്പുകൾപോൽ  
വിടവുതോറ്റം പിണഞ്ഞ വേരുകളോടും.  
പരന്നടിഞ്ഞരയാലിൻ പഴുത്ത പത്രങ്ങളൊട്ടു  
നിറംമങ്ങി നിലംപറ്റിക്കിടപ്പു നീളെ;  
ഉറുമിഴയ്ക്കുമരിയുമുണങ്ങിയ പൂവും ദർഭ-  
മുറിത്തുമ്പും മറ്റും ചേർന്നു ചിതറിച്ചിന്നി.  
അകലത്തെത്തര മൂലയിൽ കെട്ടുന്ന കനലിൽനിന്നു  
പുകവല്ലി പൊങ്ങിക്കാറ്റിൽ പടർന്നേറുന്നു.  
ചികഞ്ഞെടുത്തെന്നോ ചില ദിക്കിൽനിന്നു ശാപ്പിടുന്നു  
പകലെന്നോർക്കാതെ കൂറ്റൻ കുറുമനരികൾ.

കുറിയോരങ്കുശംപോലെ കൂർത്തുവളഞ്ഞുള്ള കൊക്കു  
നിറയെക്കൊത്തിവലിച്ചും നഖമുനിയും  
ഇരയെടുക്കുന്നു പെരുംകുഴുകുകൾ ചില ദിക്കിൽ  
പരിഭ്രമിയാതിരുന്ന ഭയങ്കരങ്ങൾ  
ഉടഞ്ഞ ശംഖംപോലെയുമുരിച്ചു മുറിച്ചു വാഴ-  
ത്തടപോലെയും തിളങ്ങുമസ്ഥിഖണ്ഡങ്ങൾ  
അവയവശിഷ്ടങ്ങളായടിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടോ-  
ട്ടവിടെവിടെ മറഞ്ഞും മറയാതെയും  
അരയാൽത്തറവരെയും വടക്കുനിന്നെത്തുന്ന കാൽ-  
പ്പെരുമാറ്റം കുറഞ്ഞ പാഴ്ന്നക്കാവിന്റെ  
പരിസരങ്ങളിൽ ഭസ്മപ്പാത്തികൾ കാണുന്നു ചുറ്റും  
കരിക്കൊള്ളിയും കരിഞ്ഞ കട്ടയുമായി.  
ഉടലെടുത്ത നരയാർക്കൊന്നുപോലേവർക്കും ഭോജ്യ-  
മിടരൂ പിത്രപൈതാമഹസമ്പ്രാപ്തം.  
ഇടമിതിഹലോകത്തിൽ പരമാവധിയാണൊരു  
ചുടുകാടാണതു ചൊല്ലാതറിയാമല്ലോ.  
മരത്തിൻപിന്നിൽ കൊക്കുകൾ പിളർത്തിപ്പറന്നുവീണും  
വിരവിൽ വാങ്ങിയും വീണ്ടുമോങ്ങിയുമിതാ  
കാട്ടിടുന്നതോ ശല്യങ്ങൾ കണ്ണുകോലാഹലത്തോടും  
കാട്ടെലിവേട്ടയിൽപ്പോലെ മലങ്കാക്കുകൾ  
അഹഹ! കഷ്ടമിങ്ങിതാ കുനിഞ്ഞിരുന്നൊരു നാരി  
സഹിയാത താപമാർന്നു കരഞ്ഞിടുന്നു  
കരവല്ലിയൊന്നിൽക്കാകതർജ്ജനത്തിനേന്തിയുള്ളോ-  
രയാൽച്ചിലുയാട്ടിയുമശ്രു വർഷിച്ചും.  
കരിയും ചാമ്പലുംപോലെ കറുത്തോരപ്പക്ഷികൾതൻ  
ചരിഞ്ഞ നോട്ടങ്ങൾക്കേകശരവുമായി  
അരികിൽക്കാണുന്നു ചേലച്ചീനിനാൽ മറഞ്ഞു, നാല്ലാ-  
മരമരിഞ്ഞുകൂട്ടിയമാതിരിയേതോ.  
അതുമല്ലവശ്തൻ മുനിലാൽത്തരമേൽ നീണ്ടു രൂപ-  
വിയ്യരമാമൊരു പിണ്ഡം വസ്തുവിദ്ധമായ്.  
രുധിരാക്കുമായി വില്ലാനിറക്കിയിട്ടു ക്ഷമ-  
പ്പൊതിപോലെ കിടക്കുന്നു പുതച്ചുമുടി.  
സുടിതിയങ്ങിതാ പാരം ചാരുവായ് പ്രാശുവായ് നിഴൽ

പടിഞ്ഞാറു വീശുമൊരു ഭാസുരാകൃതി  
 നടക്കാവൂടെ വരുന്ന, ഭാനുമാനിൽനിന്നു കാറ്റിൽ  
 കടപൊട്ടിപ്പറന്നെത്തും കതിരപോലെ.  
 പാവനമാം മുഖപരിവേഷമാർന്ന മുശുയുവ-  
 ഭാവമോടും കൂറേഴും വാർമിഴികളോടും  
 ആ വരും വ്യക്തി നൂനമൊരാഹതനമാം, മെയ്യിൽ മഞ്ഞ-  
 ചുവരും കാണുന്നു, കൈയിൽച്ചട്ടി കാണുന്നു.  
 ഭിക്ഷതേടി വരികയില്ലിവിടെയിവനെനല്ലി-  
 ബ്ബിക്ഷ പാശുപതനല്ല ചുടലപ്പുകാൻ.  
 ഇക്ഷണം മുങ്ങുമാർക്കോകൈയേകവാൻ പോന്നെന്നും തോന്നും  
 ദക്ഷതയും ത്വരയും ദാക്ഷിണ്യവും കണ്ടാൽ.  
 ശരിശരി! പരദുഃഖശമനമോർത്തല്ലോ മറ്റും  
 ശരണത്രയീധനന്മാർ ഭിക്ഷതെണ്ടുന്നു.  
 തിരഞ്ഞു രക്ഷനൽകുന്ന ദേവതകളല്ലോ സാക്ഷാൽ  
 ധരണിയിൽ നടക്കുമിദ്ധർമ്മദൂതന്മാർ.  
 അടുക്കുന്നിതവൻ, പറന്നകലുന്നുടൻ കാക്കകൾ,  
 ഞെട്ടുങ്ങിയാ രംഗം കണ്ടു പകച്ചു ധന്യൻ;  
 മടുത്തുനിൽക്കുന്നു, പിന്നമ്മഹിള മാഴ്ചി വാണിടു-  
 മിടത്തെത്തുന്നു, കണ്ടവൾ സംഭ്രമിക്കുന്നു.  
 “ ‘വാസവദത്ത’ താനോയി വിപന്നമാം പ്രിയജനം?  
 നീ സദയം ചൊൽക ഭദ്രേ, ‘ഉപഗൃഹ്ണൻ’ ഞാൻ”  
 എന്നലിഞ്ഞുഴറിയവനരയ്ക്കുന്നു പുതച്ചവൾ-  
 തന്നരികിൽ കിടക്കുമത്തറ്റിയെച്ചുണ്ടി.  
 ഉടനപ്പിണ്ഡമനങ്ങാനൊരുങ്ങുനിതഹോ! പുറ-  
 പെട്ടുന്നു ഞരങ്ങി ശബ്ദം ദീനദീനമായ്.  
 മൃതസഞ്ജീവിനിയോയി വാക്സുധ,യിവന്റെ നാമ-  
 ചുറ്റുരക്ഷരിതാനിത്ര ശക്തിയാർന്നതോ!  
 അഹഹ! മൃത്യുവിന്നിത്ഭാഴിയിൽ മുങ്ങിയ സത്ത്വം  
 മുഹൂരിന്ദ്രിയവാതിലിൽ മുട്ടുകല്ലല്ലി!  
 തല നൂണാവരികല്ലീ, ക്രമികോശംതന്നിൽനിന്നു  
 ശലഭംകണക്കെ, ചേലച്ചുരുളിൽനിന്നും?  
 അതുമല്ലഹോ! മുക്കാലും പാഴ്ചകിൽ മുടി, വിഭാത-  
 മതി വീണു കിടക്കുന്നിങ്ങതിൽക്കാണുന്നു

ജടിലമാം കുറുനീര ചിന്നിടും ശ്ലേതമാം വളർ-  
 നിടീലവും മയ്യഴിഞ്ഞ നേത്രയുഗവും  
 അസംശയമൊരു നാരീമുഖംതാനിതാ നയനം  
 സുസംവൃതമാമിത്തനു വികലാംഗംതാൻ  
 സസംഭ്രമം പഴക്കത്താൽ ഭൂലതതാനുണന്നെന്നോ  
 പ്രസംഗിപ്പാനൊരുങ്ങുന്നു ഹലിക്കായ്കിലും.  
 ശരി,യസ്യചനകണ്ടു ചീവരഖണ്ഡത്താൽ തോഴി-  
 യരികിൽ കാക്ക തെണ്ടീടുമപ്പദാർത്ഥത്തെ  
 അധികം മുട്ടുന്നു വിരഞ്ഞപ്പുമാൻ കാണാതെ, ഹന്ത!  
 മൃതിയിലും മഹിളമാർ മറക്കാ മാനം!  
 പഴുതേയാണമവായിപ്പരിഭ്രമമെടോ തോഴി,  
 കഴിയാ നിനക്കിവന്റെ കണ്ണു മുട്ടുവാൻ.  
 മറവിൽ കിടക്കും ജന്മമൃതികാരണങ്ങൾപോലു-  
 മറിയും സൂക്ഷ്മദൃക്കാകമാഹതനിവൻ  
 കമ്പമെന്തിനതുമല്ലിയവയവഖണ്ഡങ്ങൾ നിൻ-  
 മുഖനെയുംമുസൃതനെ കണ്ടുപോയിവൻ  
 അമ്പിനോടുമിവയുടെയുടമസ്ഥയിക്കിടക്കും  
 ചമ്പകമേനിയാളെന്നും ഗ്രഹിച്ചുപോയി.  
 തുണിത്തുണ്ടിൽ മായാതെ കാണുന്നു വെളിക്കൊടുവി-  
 ലണഞ്ഞ കോലരക്കിൻ ചാറുണങ്ങിപ്പറ്റി.  
 പാടലകോമളമായ പാദതാരം പരം നൃത്ത-  
 മാടിയവർന്ന ചാരു നരിയാണിയും  
 കാഞ്ചനകിങ്കിണിത്തളകൾതൻ മുദുകിണ-  
 ലാഞ്ചിരനരമ്യമാം പുറവടിയും പൂണ്ടു  
 കാഴമ്പുമൊട്ടൊത്ത കണങ്കാൽ മുറികളിതാ മുട്ടിൻ  
 താഴെച്ചോരയൊലിച്ചാർന്ന വേടുകളോടും.  
 അടുത്തുതാനതാ ഹന്ത! മയിലാഞ്ചിയണിഞ്ഞല്ലം  
 തുടുത്തും തന്ത്രികൾ മീട്ടും തഴമ്പുപുണ്ടും  
 മുദുമിരസമാം നഖംമിന്നി നന്മണിമോതിര-  
 മതിചിരമണിഞ്ഞെഴും പാടുകൾ തങ്ങി  
 കോമളമായ്തൂമ്പു കൂർത്ത വിരലേലും കരം കാഞ്ചു  
 ഹേമപുഷ്പംപോലെ രക്തകങ്കമാക്തമായ്.  
 കോൾമയിർക്കൊള്ളുമോർക്കുമ്പോൾ കഠിനമയ്യോ! മുറിച്ചു

ഭൂമിയിലെറിഞ്ഞതാരിപ്പുവലംഗങ്ങൾ!  
 ഹാ! മിന്നുന്നിപ്പോഴുമിവ-വില പരിച്ഛേദിച്ചില്ല  
 കമാരാജ്യത്തിങ്കൽ മുമ്പിക്കല്ലുകൾക്കാരും  
 'വാസവദത്ത' താനിവൾ, ഇവൾതാൻ മലർമുറ്റത്താ  
 വാസരാന്തത്തിൽ നാം കണ്ട വിശ്വമോഹിനി.  
 ഹാ! സുഖങ്ങൾ വെറുംജാലം, ആരവിവൃ നിയതിതൻ  
 ത്രാസുപൊങ്ങുന്നതും താനേ താണുപോവതും.  
 മലിനകന്മയാലംഗം മുറിച്ചോരുടൽ മുടിയ-  
 ന്നിലയിലിരുന്നോളിവൾ കിടപ്പായയ്യോ.  
 ഇലയും കലയുമരിഞ്ഞിടവെട്ടി മുറിച്ചിട്ട  
 മലവാഴത്തടിപോലെ മലർന്നടിഞ്ഞു!  
 ചോരരാത്മവിളുടെ ചുവര തുരന്നിടഞ്ഞി-  
 ശ്ലോരക്രത്യം ചെയ്തതല്ല, ധനമോഹത്താൽ;  
 വാരണിമത്തരാം വല്ല വിടരും കലഹത്തിലി  
 വാരനാരിയാളെ വെട്ടിമുറിച്ചതല്ല;  
 സാരമാം മന്ത്രദേശത്തിൽ സംശയിതയായിവൾക്കി-  
 ശ്ലോരശിക്ഷതൻ കോയിമ വിധിച്ചതല്ല.  
 എന്തിനന്യവിപത്തുകളഥവാ തേടുന്നു കഷ്ടം!  
 സ്വന്തവാളാൽ സ്വയംവെട്ടി നശിപ്പു മർത്ത്യർ!  
 ഒട്ടനാൾമുമ്പിവളൊരു തൊഴിലാളിത്തലവന്റെ-  
 യിഷ്ടുകാമുകിയായ് വാണ രമിച്ചിരുന്നു.  
 കഷ്ടകാലത്തിനപ്പോളക്കാളവണ്ടിയിൽ നാം കണ്ട  
 ചെട്ടിയാരതിഥിയായ് ചെന്ന് ടുത്തുകൂടി.  
 പരിചയംകൊണ്ടു വിട്ടുപിരിയാതായവൻ, പിന്നെ  
 പ്പരിചാരകന്മാർ കാര്യം മറച്ചുവച്ചു.  
 അഭ്യസൂയയിരുവർക്കുമുളവാകാതൊഴിക്കുവാ-  
 നഭ്യസിച്ച തന്ത്രമെല്ലാമവർ കാണിച്ചു.  
 ഒരുകാര്യം നിരൂപിച്ചാലൊരുവൻ കാമ്യൻ, പിന്നെ മ-  
 റ്റൊരുകാര്യം നിനയ്ക്കുമ്പോൾ മറ്റവൻ മാന്യൻ.  
 ഒരുവനെപ്പിരിവാൻമൊരുകാലത്തു രണ്ടാളെ  
 വരിപ്പാനും പണിയായി വലഞ്ഞു തന്റി.  
 ദിനങ്ങൾ ചിലതു പോയി, നടപടികളാൽ സ്നേഹം  
 തനിപ്പൊന്നല്ലെന്നുമാദ്യൻ സംശയിക്കയായ്

പരമസാധിയിൽപ്പോലും പുരുഷനു ശങ്ക തോന്നാം  
 പുരഗണികയിൽപ്പിന്നെപ്പറയേണമോ?  
 കപിതനാക്കിയാലവൻ കലക്കമുണ്ടാക്കും ഭാവി  
 വിപൽക്കരമായും തീരുമവൾക്കാ, കയാൽ  
 മുഖം തെല്ലുകറുക്കുമോ മുഖ്യജാരനെ ക്രമേണ  
 പുകയുമഗ്നിബാണംപോലവൾ പേടിച്ചു.  
 പരിനാശകരമാമ'ത്തിക്കടുക്ക്' പൊട്ടുംമുമ്പേ  
 തിരിമുറിച്ചെറിയാതെ തരമില്ലെന്നായ്.  
 ശേഷമെന്തിനരയ്ക്കുന്നിതവനിപ്പോളില്ല, സർവ്വം  
 ജോഷമായ്, രണ്ടുമുന്നാൾ കഴിഞ്ഞു കഷ്ടം!  
 തോഷവുമെടുവളാർന്നു, ഹന്ത! യിച്ഛൂർത്തയെച്ചൊല്ലി  
 യോഷമാരേ, നിങ്ങളെല്ലാം ലജ്ജിക്കാറുമായ്!  
 അഹഹ! സങ്കടാമോർത്താൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കാൾ  
 മഹിയിൽ ദയനീയമായ് മറ്റേന്തോന്നുള്ള!  
 പുഷ്പശക്തിവഹിക്കുമിപ്പുള്ളുകപത്രം വിരലാൽ  
 മുട്ടിയാൽ മതി, തവിടുപൊടിയൊമല്ലോ!  
 അതുമല്ല വിപത്തുകളറിയുന്നില്ലേഹോ മർത്യൻ  
 പ്രതിബോധവാണെന്നാ പരിമോഹത്താൽ.  
 ഉഗ്രമായോരുരഗത്തിൻ ചുരുളിനെയറക്കത്താൽ  
 കാറ്റുതലയണയായേ കരുളു ഭോഷൻ!  
 അതുപോകട്ടെ പാപത്തിൻ പരിണാമം കാണിൻ, നാടു  
 പ്രതികൂലമായ്, അവൾ തൻ തൊഴുത്തിൽനിന്നും  
 ഒറ്റുകാർ കഴിച്ചവന്റെ വികൃതപ്രേതമെടുത്തു,  
 കുറ്റവാളിയായവളെബുദ്ധനംചെയ്തു.  
 ഫലിച്ചില്ല കടക്കണ്ണിൻപണിയും ധനത്തിൻ മുഷ്ടി-  
 മുൽച്ചിലറ്റുന്നിരുന്ന ധർമ്മപീഠത്തിൽ!  
 നിലപെറ്റ നേരിൻകാന്തി നീതിവാദപടുകൾതൻ  
 വലിയ വാചാലതയിൽ മറഞ്ഞുമില്ല.  
 ഹാ! മഹാപാപമിതിവൾ ചെയ്തുവല്ലോ! കടുപ്പമി-  
 ക്കോമളിമയെങ്ങു നെഞ്ചിൻ ക്രൗര്യമെങ്ങേഹോ!  
 പ്രേമമേ, നിൻ പേരുകേട്ടാൽ പേടിയാം, വഴിപിഴച്ചു  
 കാമകിങ്കരർ ചെയ്യുന്ന കടുംകൈകളാൽ.  
 വധദണ്ഡാർഹയവളെ വിധിജ്ഞനാം പ്രാഡിവാക്ൻ

വിധിച്ചപോലഹോ! പിന്നെ നൃപകിങ്കരർ  
കരചരണശ്രവണനാസികൾ മുറിച്ച ഭൂ-  
നരകമാം ചുടുകാട്ടിൻനടുവിൽ തള്ളി.  
ഹാ! മതിമോഹത്താൽ ചെയ്തു സാഹസമൊ, നന്തിനിന്നി-  
പ്പുമുട്ടുമേനിയാൾ പെറ്റു പാടു കണ്ടില്ലേ!  
നാമവും രൂപവുമു നിർദ്ദയമാം നിയമമേ,  
ഭീമമയ്യോ! നിന്റെ ദണ്ഡപരിപാടികൾ!

മൂന്ന്

രക്തമെല്ലാം ഒഴികിപ്പോയ്, ക്ഷയിച്ചു ശക്തി, സിരകൾ  
 രിക്തമായ്; പ്രാണപാശമറ്റുമാറായി;  
 അക്കിടപ്പിലുമവളാ യുവമുനിയെ വീക്ഷിച്ചപ്പാൻ  
 പൊക്കിടുന്നു തല, രാഗവൈഭവം കണ്ടോ!  
 അഥവായിവശ്കൈഴുമിങ്ങുവണ്ഡബലത്താൽതാൻ  
 ശിഥിലമായ തല്പ്രാണൻ തങ്ങിനില്പതാം;  
 അന്തിമമാം മണമർപ്പിച്ചടിവാൻ മലർ കാക്കില്ലേ  
 ഗന്ധവാഹനെ?-രഹസ്യമാർക്കറിയാവൂ?  
 പുടം വരണ്ടു പറ്റിയ പോള പണിപ്പെട്ടു ചെറു  
 വിടർത്തും കണ്ണിലവന്റെ കാന്തി വീഴവേ  
 അവൾ തൻ പാണ്ഡുമുഖത്തിലന്തിവിണ്ണിലെന്നപോലെ-  
 യെവിടുനോ ചാടിയെത്തി രക്തരേഖകൾ!  
 മരവിച്ചു മർമ്മസന്ധിനിരയർക്ഷണമന്തഃ-  
 കരണം വേദന വിട്ടു നിൽക്കവേ തന്വി  
 സ്മരിക്കുന്നു പൂർവ്വരാഗമവനെ നോക്കിക്കണ്ണാൽത്താൻ  
 ചിരിക്കയും കരകയും ചെയ്യുന്നു പാവം  
 വിരഞ്ഞന്തർഗദ്ഗദമായ്, വിടങ്കത്തിലെഴും പ്രാവീൻ  
 വിരതംപോലെ മൃദുവായ് വ്യക്തിഹീനമായ്;  
 ഉരയ്ക്കുന്നുമുണ്ടവൾ താണടൻ കൈകൾ പിന്നിൽ ചേർത്താ-  
 ണ്തരികിൽക്കുനിഞ്ഞു നിൽക്കുമവനോടേതോ.  
 അനാനാസികവികലമന്തരോഷ്ഠലീനദീന-  
 സ്വന്തമമ്മൊഴിയിതരശ്രാവ്യമല്ലഹോ!  
 അനുകമ്പ കലർന്നതിശ്രാവകൻ ശ്രവിപ്പൂ, നമു-  
 ക്കനമിക്കാമവനോളമുത്തരങ്ങളാൽ;  
 “ഇല്ല, ഞാൻ താമസിച്ച്പോയില്ലെടൊ സരളശീലേ-  
 യല്ലൽ നീയിന്നെന്നെച്ചൊല്ലിയാർന്നിടായ്ക്കോ  
 ശോഭനകാലങ്ങളിൽ നീ ഗമ്യമായില്ലെന്നിങ്ങ, നിൻ  
 സൗഭഗത്തിൽ മോഹമാർന്ന സുഹൃത്തല്ല ഞാൻ.  
 അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഞാനക്രമപ്രണയത്തി-  
 ന്നാവൊന്നു നിങ്ങൾക്കാനിലുറി നിന്നതും.  
 മുറയോർക്കുമ്പോളതു നിൻ മഹിതമുണമെന്നോർത്തു  
 നിറയുന്നുണ്ടെന്നിങ്ങിൽ നന്ദിതാനമേ;



പരമവിപത്തിങ്കലും പരിജനം നിന്നെ വിട്ടു-  
 പിരിയാതിങ്ങണഞ്ഞഹോ! പരിചരിച്ചു  
 ചൊരിയുമിടങ്ങുന്നിൻ നിൻ സ്ഥിരദാക്ഷിണ്യശീലത്തെ-  
 യുരചെയ്യുന്നുണ്ടതും ഞാനോർക്കുന്നുണ്ടെടോ.  
 നിയതം സ്നേഹയോഗ്യ നിൻ സ്ഥിരദാക്ഷിണ്യശീലത്തെ-  
 യുരചെയ്യുന്നുണ്ടതും ഞാനോർക്കുന്നുണ്ടെടോ.  
 നിയതം സ്നേഹയോഗ്യ നീ നിജവൃത്തിവശയായ് ദുർ-  
 നിയതിയാൽ ഘോരക്രത്യം ചെയ്തുപോയല്ലോ!  
 ദയനീയം, നീയിയന്ന ധനദാഹവും സൊന്മര്യ  
 സൂയവും ഹാ! മുഗ്ദ്ധേ, നിന്നെ വഞ്ചിച്ചായല്ലോ!  
 അതിചലമീയന്തഃകരണം ലോകഭോഗങ്ങൾ  
 പ്രതിനവരസങ്ങളാൽ ഭൂരിശക്തികൾ.  
 ഗതിയെന്തു ജന്തുക്കൾക്കി-രതിരോഷമോഹങ്ങളാൽ  
 ജിതലോകമാ'മവിദ്യ' ജയിച്ചീടുന്നു.  
 അതു നിൽക്ക, വിപത്തിതൊരരതുലാനുഗ്രഹമായ് നീ  
 മതിയിലോർക്കണം സഖീ, -എന്തുകൊണ്ടെന്നോ?  
 ഇതിനാലിന്നു കണ്ടില്ലേ വിഭവത്തിൻ ചലത്വവും  
 രതിസമാനരൂപത്തിൽ രിക്തതയും നീ?  
 സാരമില്ലെടോ, നിൻ നഷ്ടം സഹജേ നൊടിയിൽ ഗുരു-  
 കാരുണിയാൽ നിനക്കിന്നു കൈക്കലാമല്ലോ.  
 ചോരനപഹരിക്കാത്ത ശാശ്വതശാന്തിധനവും  
 മാരനെയ്താൽ മുറിയാത്ത മനശ്ശോഭയും.  
 കരയായ് ഭഗിനീ, നീ കളക ഭീരുത, ശാന്തി  
 വരും, നിന്റെ വാർനെറ്റുക ഞാൻ തലോടുവൻ.  
 ചിരകാലമഷ്ടമാർഗ്ഗചാരിയാമബ്ധഗവാന്റെ  
 പരിശുദ്ധപാദപത്മം തുടച്ചു കൈയാൽ.”  
 എന്നലിഞ്ഞവൻ കരതാരവശ്തൻ പൂവൽനെറ്റിമേ-  
 ലൊന്നുചേർക്കുന്നങ്ങവൾക്കു ചീർക്കുന്നു രോമം  
 ഖിന്നമുഖിയാമവശ്തൻ കെട്ടുന്ന സംജ്ഞ വിരലാ-  
 ലുന്നയിച്ച ദ്വീപമ്പോലുന്നജ്ജലിക്കുന്നു.  
 തുടരുന്ന മൊഴിയവൻ, ”ശരി, സോദരി, ഞാൻ സ്വയം  
 മടിച്ചതാൻ മുമ്പു വന്നു നിന്നെ മീളുവാൻ;  
 കശലമാർഗ്ഗങ്ങളെന്നു കേൾക്കുമായിരുന്നില്ല നീ,

വിശസനം സുഖികളെ വിജ്ഞരാക്കുന്നു.  
 അഖിലജന്തുഃഖവുമപകരിക്കുന്ന ബോധം  
 വികിരണം ചെയ്തിടുന്ന വിശ്വവന്ദ്യന്റെ  
 വാസപവിത്രങ്ങളാണീ വാസരങ്ങൾ ഭൂവിൽ, നമ്മൾ  
 വാസവദത്തേ, കരഞ്ഞാൽ വെടിപ്പല്ലെടോ.  
 മംഗലേതരകർമ്മത്തങ്ങൾ മലിന നീശ്ശഭം, നമ്മൾ  
 സംഗതിയില്ലെന്നെൻ സഖി, സംശയിക്കല്ലേ.  
 അംഗുലീമലനപോലുമാർഹതപദമേകിയ  
 തുഗമാം കുരുണയെ നീ വിശ്വസിച്ചാലും.  
 സത്യമോർക്കുകിൽ സംസാരയാത്രയിൽ പാപത്തിൻ കഴൽ  
 കത്തിടാതെ കടന്നവർ കാണുകില്ലെടോ.  
 ബദ്ധപങ്കമായോടുന്നിതൊരുകാലം നദി പിന്നെ  
 ശുദ്ധികലർന്നൊരു കാലം ശോഭതേടുന്നു.  
 കലമില്ല നിനക്കെന്നും കരൾ കാഞ്ഞു വൃഥാ മതി-  
 ശാലിനി, മാഞ്ഞൊല്ല, ചിരഞ്ജീവികൾക്കുമേ  
 ലോലമാം ക്ഷണമേ വേണ്ടൂ ബോധമുള്ളിൽ ജ്വലിപ്പാനും  
 മാലണ്യം തമസ്സാകെ മാഞ്ഞുപോവാനും.  
 ഭൂതഭോഗയായ് സഹിച്ച പരിവേദനയാൽ പാപ-  
 മുക്തയായി, സഹജേ, നീ മുക്തിപാത്രമായ്.  
 ശ്രദ്ധയാർന്നു വിദ്യയിനി ശ്രവിക്കുക പവിത്രയായ്  
 ബുദ്ധമാതാവെഴും പുണ്യലോകം പുകുക!"  
 താണനിൽക്കുന്നങ്ങനെയബ്ധിക്ഷു വിവക്ഷുവായുടൻ,  
 ക്ഷീണതയാൽ മങ്ങിയ വാർമിഴികൾ വീണ്ടും  
 കോണടിയോളവും തുറന്നവഹിതായമ്പോടു-  
 മേണനേത്രയാളവനെയൊന്നു നോക്കുന്നു.  
 കരതലമുയർത്തിക്കാർചികരതൻ ശിരസ്സിൽ വെ-  
 ച്ചുരചെയ്യുന്നു വാക്കലിഞ്ഞമുനീശ്വരൻ  
 ശരണരത്നങ്ങൾ മൂന്നും ചെവിയീലേറ്റുടനന്തഃ-  
 കരണത്തിലണിഞ്ഞവൾ കാന്തി തേടുന്നു.  
 നിറഞ്ഞു തലക്ഷണമൊരു നവതേജസ്സു മുഖത്തിൽ  
 മറഞ്ഞുപോയ് മൂന്യ കണ്ട ശോകരേഖകൾ  
 പറയാവതല്ലാത്തൊരു പരമശാന്തിരസത്തി-  
 നാനുവാചവൾക്കു തോന്നിയവളെത്തന്നെ.

ക്ഷണമുടൽ കുളർത്തഹോ! ചലിച്ചു സിരകൾ, രക്തം  
 വ്രണമുഖങ്ങളിൽ വാർന്നു വീതവേദനം.  
 സ്പൃരിച്ചു ബാഷ്പബിന്ദുക്കളവൾക്കു വെൺകടക്കണ്ണി-  
 ലുരച്ചു ചെറുശംഖിൽത്തുമുത്തുകൾപോലെ.  
 തിരിയേയുരുവല്ലപശ്ചാത്തന്നൊന്നപകാര-  
 സ്മരണസൂക്തങ്ങൾ പാടും മിഴിയാൽ നോക്കി.  
 ചരിതാർത്ഥനവനവൾ ചൊരിഞ്ഞൊരശ്രുബിന്ദുക്കെ-  
 വിരലാൽ തുടച്ചു വാങ്ങി നിവർന്നു നിന്നു.  
 പരം പിന്നെയുഴന്നെങ്ങും മിഴികളൊന്നുഴിഞ്ഞങ്ങ-  
 ത്വരയിലവൾ ജീവിച്ചശുദ്ധിതേടീടും  
 ക്ഷണത്തിൽ ചെന്നു തെരുങ്ങി പ്രപഞ്ചം നിന്നഹോ! ഹിമ-  
 ക്ഷണത്തിൽ ബിംബിച്ചുകാണം കാനനംപോലെ.  
 പരിസരമതിലവൾ പിന്നെയും കണ്ടാൾ തന്നിഷ്ട-  
 പരിചാരികയാൽ വീണ്ടും പരിഗൃഹങ്ങൾ.  
 അപാകൃതങ്ങളഅകുമാരംഗകങ്ങൾ, സ്വയം കർമ്മ-  
 വിപാകവിജ്ഞാനപാപപരിച്ഛേദങ്ങൾ.  
 കൃതകോപനൊരു ശിശു കളിയിൽ ഭ്രജിച്ചെറിഞ്ഞ  
 പതംഗികാംഗങ്ങൾപോലെ ദയനീയങ്ങൾ.  
 തിരിയെ നോക്കുന്നിതവളതുകൾ സാക്ഷതമായും  
 നിരുദ്ദേശമായും ഹാ! നിർമ്മമതമായും  
 യമുനയിലിളംകാറ്റു തിരതല്ലി ശാഖ ചലി-  
 ചുമരസല്ലാപം കേൾക്കായരയാലിന്മേൽ;  
 താണ്ടാനേ രണ്ടു നീണ്ട ഭാനുകിരണങ്ങളങ്ങു  
 ചേണിയന്ന കനകനിശ്രോണിയുണ്ടാക്കി;  
 അതു നോക്കുകകുമാർന്നമലവിസ്മയസ്മേര-  
 വദനയാമവൾക്കഹോ; ശാന്തശാന്തമായ്  
 അർദ്ധനിമീലിതങ്ങളായുപരി പൊങ്ങി മിഴിക-  
 ള്ളർദ്ധലോകദിദൃക്ഷയാലെന്നപോലെതാൻ.  
 പാവക, നീ ജയിക്കുന്നു പാകവിജ്ഞാനത്തഅൽ നശ്യ-  
 ജജീവലോകം തേടുമിന്നോ നാളെയോ നിന്നെ;  
 തുലകർണത്തൊടില്ല നനഞ്ഞാൽ; ചൂടാൽ വരണ്ട  
 ബാലരംഭയെക്കർപ്പുരഖണ്ഡമാക്കും നീ!  
 പരിനിർവ്വാനയായ തൻ പ്രിയസ്വാമിനിയെ നോക്കി-

പൂരിചാരിക വാവിട്ടു വിളിച്ചുകേണ  
 പരിചിലന്തസ്സമാധി ശിഥിലമാക്കിത്തിരിഞ്ഞ-  
 പ്പരമോദാരനവളെസ്സാന്യനംചെയ്തു.  
 ഉപചയിച്ചംഗംഘൽലാമുടനവർ കൊണ്ടുപോയ-  
 ണ്ടുപനദീതടമൊരു ചിതമേൽ വെച്ചു.  
 ഉപരിയെത്തുരപ്പു! കേണുഴലുമത്തോഴിതന്നെ  
 ഉപശ്ലുനൊരുവിധം പറഞ്ഞയച്ചു.  
 ഹാ! മിഴിച്ചുനിന്നവനങ്ങമ്മറ്റുരയിലെ മുഖ്യ-  
 കാമനീയകത്തിൻ ഭ്രസുകദംബം കണ്ടു!  
 ആ മഹാന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നാച്ചാവലിലൊരശ്രുകണം  
 മാമലകീഹലമ്പോലെയടർന്നുവീണു.  
 ഉൽക്കടാശോകതിക്തമല്ലോർക്കുകിലന്നയനാംബു,  
 'ദുഃഖസത്യ'ജ്ഞനദ്ധീരൻ കരകയില്ല.  
 തൽക്രതാർത്ഥതാസുഖത്തേൻതുളളിയല്ലതു-ജതുവി-  
 ന്നൽക്രമണത്തിൽ മോദിക്കാ ഹൃദയാലുക്കൾ.  
 ക്ഷിപ്രസിദ്ധി കണ്ടു തൂർന്ന വിസ്മയരസവുമല്ല-  
 തദ്ഭൂതചാപലം ഹേതുദർശിയാർന്നിടാം.  
 കരുതാം മറ്റൊന്നല്ലതു 'കരുണ'തൻ കയത്തിലെ-  
 പ്പരിണതോജ്ജ്വലമുക്താഹലമല്ലാതെ.  
 ഉടനെയന്നു താൻ ചെയ്തു ശ്രഭകർമ്മത്തിൻ മഹത്ത്വം  
 കടുകോളം മതിയാതെ ഗളിതഗർവ്വൻ  
 ചുട്ടുകാടു വിട്ടു പിന്നശ്ചിപ്രതൻ വന്നവഴി  
 മടങ്ങിപ്പോകുന്നു ചിന്താമന്ദവേഗനായ്.  
 നമസ്കാരമുപശ്ലു, വരിക ഭവാൻ നിർവ്വ്യാണ-  
 നിമഗ്നനാകാതെ വീണ്ടും ലോകസേവയ്ക്കായ്;  
 പതിതകാരണികരാം ഭവാദൃശസുതന്മാരെ  
 ക്ഷിതിദേവിക്കിന്നു വേണമധികം പേരെ.



പ്രസാധകർ

നാളിളക്കം

